

Stories from within the orchestra

Manoj Kamps dirigent
Jorinde Keesmaat regisseur
Rieneke Brink fluit
Marieke Wenink altviool
Corina Liefers hoorn

 09.09 Zwolle
10.09 Doetinchem
11.09 Nijmegen
12.09 Arnhem
28.10 Apeldoorn
29.10 Enschede

Stories from within the orchestra is een indrukwekkende multidisciplinaire ervaringsvoorstelling van regisseur Jorinde Keesmaat. Haar uitnodiging aan alle Phion-musici om zich samen met haar door Farrencs *Derde symfonie* te laten inspireren, heeft tot drie bijzondere persoonlijke performances geleid. Maak je op voor een programma met openhartige ontboezemingen, theatrale effecten en prachtige muziek. Letterlijk en figuurlijk een ontdekkingsreis.

programma

3 korte performances:

Rieneke Brink, Marieke Wenink, Corina Liefers

Louise Farrenc (1804-1875)

Symfonie nr. 3 in g, opus 36
Adagio – Allegro
Adagio cantabile
Scherzo: Vivace
Finale: Allegro

phion

Orkest van
Gelderland
& Overijssel

Liberté, égalité, sororité

'Ik wil ogen openen'

Jorinde Keesmaat praat vrijuit maar kiest haar woorden zorgvuldig. Het thema van het gesprek zit letterlijk en figuurlijk onder haar huid. Het gaat over gelijkwaardigheid en autonomie. Over een eigen stem ontwikkelen en ermee naar buiten treden. En over jezelf kunnen én durven blootgeven.

Componiste Louise Dumont-Farrenc, een van de hoofdrolspeelsters in *Stories from within the orchestra*, heeft er haar hele leven voor gestreden. 'Niet als slachtoffer, maar vanuit kracht, overtuiging en talent', vertelt Keesmaat. 'Ze was in het 19de-eeuwse Parijs niet alleen zelf een befaamd concertpianiste maar ook professor aan het conservatorium. Ze had een eigen methodiek waar ze uiterst succesvol mee was. Dertig jaar lang leverde ze, later veelal beroemde, pianisten af. Dat ze daarvoor veel minder betaald kreeg dan mannelijke docenten, en dat ze wel piano mocht spelen maar niet mocht componeren, ging er gewoon niet in bij haar.'

Toeval

'Ik stuitte op haar bestaan toen ik voor *Stories from within the orchestra* op zoek was naar een groot werk. Heel bijzonder,

want van de meeste vrouwen uit haar tijd is niets bewaard gebleven. Maar van haar dus wel. Haar levensverhaal is in grote lijnen bekend, net als haar methode en haar composities, waaronder de *Symfonie nr. 3*. Dat zij niet ook anoniem is gebleven, heeft ze waarschijnlijk te danken aan het artistieke milieu waarin ze opgroeide en aan haar huwelijk. De kaarten in haar leven lagen toevallig goed.'

Inspiratie

Farrencs vader Jacques-Edme Dumont was een beroemd beeldhouwer en herkende al vroeg het grote pianotalent van zijn dochter. Dankzij hem kreeg ze een uitstekende opleiding. 'En ze trouwde met Aristide Farrenc, een vermaard fluitist. Dat heeft ook aan haar bekendheid bijgedragen. Ze traden veel samen op en toen hij daarnaast een muziekitgeverij begon, hielp ze hem volop. Thuis, in eigen kring was haar gelijkwaardigheid dus nooit in het geding. Maar buiten, op straat, in de maatschappij, was het verschil er altijd. Ze heeft er haar leven lang tegen geageerd. Ik vind het een ongeloofelijk inspirerend verhaal. Hoe mooi is het dat haar *Derde symfonie* nu in meerdere Nederlandse steden klinkt!'

Vernieuwing

Jorinde Keesmaat werkt al sinds haar afstuderen (ArtEZ) over de hele wereld. Aanvankelijk richt ze zich als regisseur vooral op theater. Na een paar jaar verlegt ze haar aandacht naar klassieke muziek en opera's. 'Muziek correspondeert direct met je zijn en met je hart.' Ze legt zich toe op multidisciplinaire producties die toeschouwers en deelnemers raken, en waarin heilige huisjes hun leven niet zeker zijn. 'Die vind ik niet boeiend. Wat

we kennen, kennen we al. Of een klassiek werk hip maken met dj's en vj's: ik houd er niet van. Het voegt niets toe, het is geen vernieuwing. Wat ik echt vernieuwend zou vinden? De canon van de klassieke muziek completeren, met werken van mannen én vrouwen. Waar zijn hun werken?'

Overgave

Opera als kunstvorm inspireert haar, ook bij het werken met orkesten. 'Bij opera móét je een verhaal vertellen en jezelf blootgeven. Het is een en al overgave. Daarom daag ik de mensen met wie ik werk graag uit: om persoonlijke verhalen en gevoelens – die er áltijd zijn – naar boven te halen en te vertellen. In woord, gebaar, muziek, wat er maar voor nodig is. Om daarmee het publiek óók dicht bij zijn eigen emoties te brengen. Ik zie het als mijn taak om dit mogelijk te maken.'

Wie ben jij?

'Stories from within the orchestra is een concept dat ik zelf heb bedacht. Een orkest is vaak een gesloten homogene groep, één lichaam. Iedereen geeft individueel weliswaar het uiterste, maar speelt altijd samen. Die gezamenlijkheid creëert een vorm van veiligheid en onzichtbaarheid. Daar uittreden, is spannend. Mijn idee was om orkestmusici weer als afzonderlijke mensen naar voren te halen en te bevragen: wie ben jij en wat speelt er in jouw leven? En daar kleine voorstellingen van te maken, als inleiding op het gezamenlijke concert.'

Dapper

'De musici die op mijn uitnodiging zijn ingegaan, vind ik echt heel dapper. Groot respect voor Rieneke, Marieke en Corina! Ze zijn alle drie ver buiten hun comfortzone

getreden en dat heeft heftige, intieme en prachtige performances opgeleverd. De vraag die ik stelde, was aan te geven wat het verhaal van Farrenc, en het grotere thema van gelijkheid in zelfbeschikking van ieder mens, losmaakte. De inzendingen waren heel verschillend, maar deze drie waren bloedeerlijk en uitdagend voor mij als regisseur. In de repetities, die ik altijd heel fysiek maak, kwamen we op allerlei lagen van hun eigen verhaal. Die gelaagdheid heb ik vertaald naar scènes. En die heb ik uiteindelijk tot één voorstelling gemonteerd. Zo werk ik het liefst: onderzoeken, blootleggen en stileren van wat er al is.'

Herijken

Keesmaat leeft haar 'roeping' zelf ook. 'Dat levert wel eens kritiek op, die ik best begrijp. Ik snijd geen eenvoudig thema aan en ik geef woorden aan een eeuwenlange en diepgewortelde cultuur van ongelijkheid. Natuurlijk is dat confronterend. Ik heb zelf een hele weg bewandeld. Ik heb veel dingen op kracht bereikt en ben daar soms ook in doorgeslagen. Dat heeft me geen betere kunstenaar gemaakt. Inmiddels kan ik mijn eigen zachtheid toelaten en mensen gemakkelijker dicht bij me laten komen. Mijn doel is mensen te helpen hun ogen te openen. Een steentje bij te dragen aan het opheffen van onnodige verschillen. Herijken van gestereotypeerde vrouwelijke emoties en thema's. Hoezo zwak en negatief? Waarom zijn de mooiste aria's die waarin een vrouw lijdt? Als ik daar een rol in kan spelen, door wie ik ben en wat ik kan scheppen – samen met anderen, ben ik een gelukkig mens.'

performance 1

Henriëttes cd – Rieneke Brink

Rieneke Brink fluit
Cora Burggraaf mezzosopraan
Annemarie van Viegen viool

Daria Ujejska altviool
Anne Knappstein cello

Henriette Bosmans

Zes Préludes: IV. Allegretto *

Concertstuk voor fluit en kamerorkest: II. Tempo di tango *

Sonate voor cello en piano: III. Adagio *

Le diable dans la nuit (op een gedicht van Paul Fort) *

Mon rêve familial (op een gedicht van Paul Verlaine) *

* = (arr. Marijn van Prooijen)

Fluitiste Rieneke Brink had aan een half woord genoeg. 'Jorindes filmpje sprak me meteen aan. Ik kende Farrenc niet, maar haar verhaal deed me direct denken aan een Nederlandse componiste die ik tijdens mijn studie toevallig had leren 'kennen'. Zij leefde iets later dan Farrenc en maakte ander werk, maar hun grote overeenkomst is hun onbekendheid en hun talent. Haar naam is Henriëtte Bosmans. Ze stond met een stuk voor fluit en orkest op een cd die ik van iemand had gekregen. Ik heb het toen wel eens gespeeld, maar er verder nooit iets mee gedaan. Jorindes vraag was een trigger. Ik

ben me alsnog in Henriëtte gaan verdiepen en ontdekte een boeiende persoonlijkheid: een gepassioneerd, onstuimig en zeer muzikaal mens. Ze heeft naar verluidt relaties gehad met onder anderen dirigent Eduard van Beinum, violist Francis Koene, dirigent/celliste Frieda Belinfante en sopraan Noémie Pérugia. Haar inspiratie vond ze haar leven lang in de mensen om haar heen. Met die gegevens zijn we aan het werk gegaan: gepraat met elkaar, drijfveren onderzocht, stukken gekozen. We spelen in de voorstelling met zichtbaarheid en onzichtbaarheid. En met Henriëttes liefdes.'

Strijdbaar – Marieke Wenink

Marieke Wenink altviool
Jan Roel Hamersma slagwerk

John Sonderen slagwerk
Floyd Vermaes contrabas

Mayke Nas Cinderella

‘Ik heb ooit les gegeven aan een man van 79, die nog nooit een viool had vastgehouden. Hij wilde weten hoe moeilijk het was en of hij het zou kunnen. Ik vond het geweldig! Die houding, dat blijven onderzoeken in je leven, dat is voor mij synoniem met strijdbaar zijn. Niet vechten, maar kritisch blijven, alert en oplettend.’ Violiste Marieke Wenink had zo haar eigen redenen om ‘ja’ te zeggen tegen Stories from within the orchestra. ‘Ik ben sowieso graag bezig met muziektheater, samen met mijn vriendin en een bevriende acteur/zanger. We maken locatievoorstellingen waar we bestaande muziek inpassen of een componist voor uitnodigen. We vinden het heel erg leuk om dicht bij het publiek te spelen en de mensen erbij te betrekken. Deze voorstelling samen met Jorinde is het resultaat van een

bijzonder proces. Haar strijd voor meer gelijkheid roept veel bij me op. Ik lever al strijd sinds ik op mijn eigen benen sta. Het heeft me veerkrachtig gemaakt en me geholpen om iets voor andere mensen te kunnen betekenen. Ik heb geen ander doel dan op weg te zijn. Onze voorstelling gaat ook over strijdbaarheid. Over ongelijkheid, of gelijkheid – net wat je wilt zien. Naast mij zijn er twee slagwerkers en een bassist. Het is heel ritmisch en rauw.’

performance 3

Vrouwtje staan – Corina Liefers

Corina Liefers hoorn

Mirjam Teepe fluit

Erna de Koning hobo

Irene Teepe klarinet

Stefanie Liedtke fagot

Inge Lulofs piano

Joan Tower **Fanfare for the Uncommon Woman** nr 6. (arr. Marijn van Prooijen)

Louise Farrenc **Sextet voor piano en blazers** opus 40 3de deel

Ze legde hem eerst weg. Er kwam niet meteen wat boven. Maar een week na Jorindes oproep dient zich iets aan bij hoorniste Corina Liefers. Niet één keer, maar steeds opnieuw. ‘Het was in 2004, mijn startjaar. Ik was 26. Net terug uit Oslo, diploma op zak, vol verwachtingen. Ik solliciteerde bij het orkest en ik werd aangenomen als aanvoerder: van een groep met vier mannelijke collega’s. Geweldig leuk en best spannend ook. Het begon meteen op de eerste dag. Eerst wist ik het niet te duiden. Lag het aan mij? Ik heb het maar met heel weinig mensen besproken. Maar achteraf gezien denk ik dat het veel impact op me had. Het ging om de dynamiek die er ontstond toen ik erbij kwam in die groep. Zij: mannen, allemaal veel ouder, bakken meer ervaring dan ik.

En ik: vrouw, broekie en aanvoerder. Zij deden dingen al jaren hetzelfde, op hun manier. En nu kwam ik en gaf hen aanwijzingen. Ze hadden me zelf aangenomen, maar het voelde alsof ik voortdurend mijn mannetje moest staan. Of vrouwtje eigenlijk. Het kwam later allemaal goed: we vormden samen een fijne groep, gaven mooie concerten en ik heb veel van ze geleerd. Ondertussen zijn ze met pensioen. In onze voorstelling – blaaskwintet met piano – nemen we de situatie van toen met een knipoog op de hak. Dat ga je ook horen.’

Symfonie nr. 3

Hoe tragisch ook, het is voor vrouwen eeuwenlang een bijna onmogelijke opgave geweest om zich een goede positie in de maatschappij te veroveren. In de kunst was dat niet anders. Vrouwen werden niet geacht te schrijven, schilderen of componeren en daarmee naar buiten te treden. Maar als een vrouw dat, tegen alle conventies in, toch deed, werd het wonderwel vaak zonder al te grote tegenstand geaccepteerd. Zo kon George Sand haar boeken schrijven, Elisabeth Johanna Koning haar schilderijen maken en Clara Schumann zich meten met de grote klavierleeuwen van haar tijd. En ook componiste Louise Farrenc maakt deel uit van dit gezelschap.

Beroemd pianiste en componiste

De befaamde beeldhouwer Jacques-Edme Dumont zag al snel dat zijn dochter Jeanne-Louise grote muzikale talenten bezat en liet haar pianoles nemen bij grootheden als Moscheles en Hummel. Als vijftienjarige werd ze toegelaten aan het Parijse conservatorium en kreeg daar compositieles van Anton Reicha. Daar leerde ze de fluitist Aristide Farrenc kennen. In 1821 trouwden ze en gaven samen veelvuldig concerten en recitals. Louise Farrenc, zoals ze na haar huwelijk door het leven ging, hielp haar man bij het opzetten van een muziekitgeverij. Het had voor haar het grote voordeel dat ze op deze manier makkelijk haar composities onder de aandacht kon brengen van een breed publiek. Het droeg voor een belangrijk deel bij aan haar roem als concertpianiste

en componiste. In zijn *Neue Zeitschrift für Musik* prees Schumann enkele van haar werken de hemel in. Met dit alles werd zij in 1842, uitzonderlijk voor een vrouw in die tijd, pianodocente aan het Parijse conservatorium. Daar bleek dat zij ook een uitstekend pedagoog was, want veel van haar leerlingen brachten het tot gevierd pianovirtuoos.

Bestond haar werk tot 1840 voornamelijk uit pianomuziek, in de jaren daarna legde ze zich ook toe op kamermuziek en zelfs orkestmuziek. Maar met dat laatste kreeg ze nooit de populariteit die ze als pianocomponiste had. Dat lag voor een deel aan het muzikale klimaat in Frankrijk. Dat was vooral gericht op opera, een genre

Qua sfeer doet haar werk denken aan Mendelssohn en Schumann, en wellicht nog het meeste aan een jonge Schubert

waarmee Farrenc zich, om onbekende redenen, nooit heeft beziggehouden. Voor puur orkestrale werken was weinig belangstelling, en bestonden er, de operatheaters uitgezonderd, vrijwel geen vaste orkesten. Farrenc is wat dat betreft nog een heel eind gekomen. Drie symfonieën en twee losse ouvertures componeerde ze en al deze werken kreeg ze in Parijs en een enkele keer daarbuiten uitgevoerd. Met haar *Derde symfonie* uit 1849 had ze nog het meest succes. Verschillende malen gespeeld in Parijs, maar ook in Genève en Brussel, kreeg het lovende kritieken. Tot een uitgave van haar

symfonische muziek is het echter nooit gekomen. Met een beperkt aantal potentiële afnemers was het te duur om partituur en partijen te drukken, een probleem waar vrijwel alle Franse componisten met hun orkestmuziek tegenaan liepen.

Traditioneel maar gedurfd

In sommige opzichten is de *Symfonie nr. 3* van Farrenc traditioneel van opzet. Zij gaat uit van de gangbare orkestbezetting van die tijd, waarbij ze de trompetten weglaat. Verder heeft het werk de gebruikelijke vier delen: een openingsallegro, een langzaam tweede deel, een scherzo en ten slotte een finale in een snel tempo. Qua sfeer doet het werk denken aan Mendelssohn en Schumann, en wellicht nog het meeste aan een jonge Schubert, hoewel het maar zeer de vraag is of ze diens vroege symfonieën gekend heeft. De muziek is duidelijk ingebed in de romantiek van de eerste helft van de 19^e eeuw, maar heeft ook nog de subtiliteit die de symfonieën van de late 18^e eeuw kenmerkt. Het betekent bepaald niet dat ze zich enkel braaf aan de regels houdt. Ze is dol op moduleren en dwaalt voortdurend van de ene toonsoort naar de andere, minstens even gedurfd als Wagner en Liszt. Maar ze doet het op zo'n natuurlijke manier dat je het als luisteraar nauwelijks doorhebt. Ook in de opbouw permitteert ze zich heel wat vrijheden. De sonatevormen van de beide hoekdelen zijn bepaald niet volgens het boekje, maar net als in haar harmonieën doet ze het zo geraffineerd dat het volkomen natuurlijk overkomt. Toch is Louise Farrenc na haar dood volkomen in de vergetelheid geraakt, al lag dat zeker niet aan de kwaliteit van haar werk. Veeleer is het een natuurlijk proces.

Negenennegentig procent van alles wat er in de loop der tijd gecomponeerd wordt, raakt ook weer vrij snel vergeten en het is slechts een zeer select gezelschap componisten dat eeuwige roem weet te bereiken. Voor een deel ligt het ook aan haar verdere levensloop. Louise had een dochter die minstens even talentvol was als haar moeder en ook als pianiste bekend werd. Maar zij stierf in 1859 aan tuberculose. Overmand door verdriet componeerde Farrenc na die tijd vrijwel niet meer en trad nog zelden op in het openbaar. Wel is zij tot enkele jaren voor haar dood in 1875 verbonden gebleven aan het Parijse conservatorium.

Kees Wisse

Het was te duur om partituur en partijen te drukken

Manoj Kamps

Manoj Kamps, Sri Lankaans-Nederlandse dirigent en theatermaker, debuteerde in 2020 bij de Nationale Opera en het Nederlands Philharmonisch Orkest met de productie FAUST. Kamps dirigeerde eerder o.a. de Nederlandse Reisopera, BBC Philharmonic, Opera North, Brussels Philharmonic, AskolSchönberg, Cappella Amsterdam, het Nederlands Kamerkoor en het Nederlands Studenten Orkest, evenals premières in het Prototype Festival (New York), het Festival d'Aix-en-Provence en het Cervantino Festival (Mexico). Kamps was van 2015 tot 2017 Junior Fellow in Orchestral Conducting aan de Royal Northern School of Music in Manchester onder begeleiding van Sir Mark Elder, en volgde masterclasses bij o.a. Bernard Haitink, Carlo Rizzi en Vasily Petrenko. Kamps is queer en non-binair, en zet zich binnen en buiten de klassieke muziek in voor meer gelijkheid, inclusie en representatie op allerlei vlakken.

Jorinde Keesmaat

Muziekregisseuse Jorinde Keesmaat volde haar studie aan de Mountview Academy of Theatre Arts in Londen en vervolgde die aan de Hogeschool voor de Kunsten ArtEZ in de richting regie. In eerste instantie richtte ze zich op theater, maar sinds 2009

ligt haar focus meer op muziekproducties. Zo regisseerde ze semi-geënceneerde operavoorstellingen voor onder meer het Residentieorkest en het Koninklijk Concertgebouworkest. Maar ook in bredere zin is Jorinde Keesmaat actief met theatrale muziekvoorstellingen. Zo ontwikkelde en regisseerde ze projecten met ensembles als het Radio Filharmonisch Orkest, het Jazz Orchestra of The Concertgebouw en voormalig Het Gelders Orkest. Ook werkte ze mee aan bijzondere voorstellingen zoals een spektakel met 1000 zangers voor het jubileum van Theater Carré in Amsterdam op muziek van Merlijn Twaalfhoven en het openingsconcert van het Grachtenfestival 2015.

Van 2016 tot 2019 was ze director-in-residence bij het Center for Contemporary Opera in New York. In 2017 won zij de Operadagen Awards in Rotterdam. De jury omschreef haar als 'een gedreven regisseur met gevoel voor avontuur en een open blik, maar vooral met de gave om diep te ontroeren.' In haar werk wil Jorinde Keesmaat de geijkte grenzen tussen concert, opera en theater overstijgen: 'ik wil in een chaotische, onoverzichtelijke wereld momenten creëren die verstillen en beklijven en de toeschouwer dicht bij een persoonlijke emotie brengen.'

Rieneke Brink

Rieneke Brink begon op haar negende met fluitlessen aan de muziekschool van Karen Langendonk in Dieren. Haar instrumentkeuze bleek een schot in de roos. In 2010 haalde ze haar bachelor aan het Rotterdams Conservatorium (tegenwoordig Codarts Rotterdam) waar ze bij Vincent Cortvrint studeerde. Ze vervolgde haar opleiding bij Pirmin Grehl aan de Hochschule Luzern – Musik in Zwitserland. Hier haalde ze in 2012 haar masterdiploma met onderscheiding. Na haar afstuderen heeft ze als freelance musicus gewerkt bij verschillende Nederlandse orkesten, waaronder het Noord Nederlands Orkest, het Koninklijk Concertgebouworkest, het Radio Filharmonisch Orkest en philharmonie zuidnederland.

Rieneke heeft ook een grote liefde voor kamermuziek. Met het TenToon Ensemble, bestaande uit 8 blazers, slagwerk en contrabas, speelt ze muziek uit allerlei genres op de meest uiteenlopende locaties. Daarnaast ontwikkelt ze met het 'eigenwijze' blazerstrio Dividivi3 bijzondere muzikale projecten en concerten. Dividivi3 speelde

onder andere kindervoorstellingen op de Parade en op het Oranjewoud Festival. Verder maakt ze deel uit van het fluitsextet 6Sense, een initiatief van Emily Beynon en de Nederlandse Fluitacademie. Rieneke is vanaf 2020 als vaste fluitiste/piccoloïste verbonden aan Phion. In Stories from within the orchestra verbindt ze haar belangstelling voor muziektheater en projecten die buiten de gebaande paden gaan met haar positie als één van de musici in het orkest. Een kans die ze met twee handen aangreep.

Marieke Wenink

Marieke Wenink ontdekte haar liefde voor het strijkinstrument toen ze op vijftienjarige leeftijd voor het eerst een viool in haar handen kreeg. Niet lang daarna verruilde ze die voor de altviool, gestimuleerd door het Amersfoorts Jeugd Orkest en dirigent Qui van Woerdekom. Ze studeerde bij Ervin Schiffer aan de Sweelinck Academie in Amsterdam en vervolgde haar studie in Utrecht bij onder anderen Prunella Pacey. Tijdens haar opleiding werd haar

belangstelling voor nieuwe hedendaagse muziek gewekt én voor oude muziek. Ze is naast haar aanstelling bij Phion onder andere ook verbonden aan barokensemble Eik en Linde.

Marieke vormt sinds tien jaar samen met Marieke Franssen Duo Leeghwater dat theatrale concerten op bijzondere locaties bedenkt, maakt, produceert en speelt, vaak in samenwerking met acteur en zanger Henk Zwart.

Naast altviolist is Marieke ook fervent sportbeoefenaar en coach. Onder het motto 'het leven moet in beweging zijn' geeft ze schaatslessen en is ze spinning- en fitnesscoach. Door haar onderzoekende instelling en 'anti-hokjes-manier van denken' ligt haar hart bij het maken van projecten waarin verschillende disciplines samenkomen. Voor Stories from within the orchestra aarzde ze geen moment. Ze ziet het als een prachtige uitdaging om binnen het orkest naar buiten te treden. En dat doet ze met volle overgave.

Corina Liefers

Corina Liefers was negen jaar toen ze voor de hoorn koos en lessen ging volgen. Direct na de middelbare school gaf ze uitgebreid vervolg aan haar passie en ging studeren aan het Noord Nederlands Conservatorium (tegenwoordig Prins Claus Conservatorium) in Groningen. Ze volgde lessen bij Frank Brouns en Hans Dullaert. De tweede fase van haar studie was in Den Haag aan het Koninklijk Conservatorium bij Hans Dullaert. Na haar afstuderen in 2002 ronderde ze haar opleiding verder af met een masterprogramma aan de Norges musikkhøgskole in Oslo, bij Frøydis Ree Wekre. Daar breidde ze ook haar muzikale kennis over de hoorn uit door lessen natuurhoorn te volgen.

Corina speelde van 1997 tot 2001 in het Nationaal Jeugdorkest. Ze vervolgde haar carrière bij het European Union Youth Orchestra waar ze eerste hoornist werd. In 2004 trad ze als eerste hoornist toe tot het voormalige Orkest van het Oosten, tegenwoordig Phion. Hiernaast speelt ze in het Valerius Ensemble dat 'het avontuur niet schuwt' en naast bekend repertoire ook veel minder bekend en nieuw werk van hedendaagse componisten speelt. Corina heeft een eigen lespraktijk. Ze meldde zich voor Stories from within the orchestra met een verhaal van lang geleden. Ze was het al bijna vergeten. Maar haar klankgeheugen niet.

Binnenkort in de concertzaal

Nieuwsgierig wat er binnenkort speelt? Kijk op phion.nl voor meer informatie én alle concerten, en schrijf je in voor onze nieuwsbrief, dan blijf je automatisch op de hoogte.

Passie voor Bach – Van Weimar naar Cöthen

Enschede Muziekcentrum	19.09
Zwolle Academiehuis Grote Kerk	19.09

Otto Tausk dirigeert Brahms' Derde symfonie

Enschede Muziekcentrum	24.09
Nijmegen De Vereniging	26.09
Arnhem Musis	02.10
Amsterdam Het Concertgebouw	03.10

Barokensemble met Erik Bosgraaf

Rijssen Parkgebouw	08.10
Arnhem Musis (zondagochtendconcert)	10.10
Enschede Muziekcentrum	12.10
Hengelo Schouwburg	14.10
Zutphen Buitensociëteit	15.10

Met dank aan:

Ministerie OCW, Provincie Gelderland en Overijssel, gemeente Apeldoorn, Arnhem, Enschede en Nijmegen, Familie Heersink Innovatie Fonds, Fonds Podium Kunsten, JKF Kinderfonds, Paul Pella Fonds, Sociëteit Apollo, Stichting Vrienden van Phion, Appeldoorn, Bömer Engineering services, Den Hartog Heuff notarissen, Diabolo, Dirkzwager legal & tax, Heutink Foundation, K+V, Landgoed De Wilmersberg, Rabobank Arnhem en 't Rijk van Nijmegen, Regalis, Unica en Van 't Hof Schoonmaak.

Phion steunen middels partnerschap? Kijk voor meer informatie op phion.nl bij Steun.